

Person. Det var hverken mine Ord eller min Tanke. Min Tanke og jeg tror ogsaa mine Ord gif ud paa, at Bestemmelsen i § 13 om Administrationens Ret til at udvise en Mand neppe turde være nødvendig under Krigstilstand, hvor Forholdene jo ere saaledes, at der ikke vil være nogen Vanfærlighed for at stille sig af med den Slags Personer, da under Krigstilstand den gamle Regel, at Lovene tie, jo sædvanlig gjælder; under Krig tilføje jeg, vil ofte Beleiringsstilstanden være erklæret, og da er den Kommanderendes Willie den eneste Lov. Jeg fremsatte dette i Forbindelse med mine Betænkneligheder ved under ordinære Forhold at give Administrationen denne Bemyndigelse, men jeg sluttede med at sige, at efter hvad der dels var fremkommet her i Salen og dels underhaanden om Anledningen til denne Paragraf, vilde jeg dog ikke stemme derimod. Kun skal jeg tillade mig til den høitærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Nellemann) at gjøre den Bemærkning, at, naar han vilde støtte Forsvaret for, at en saadan Bestemmelse gives, paa Paastanden om, at en Udlandning ikke har noget Reiskrav paa at være eller blive her i Landet, da kan jeg ikke paa nogen Maade anse dette for at være en holdbar Paastand. Jeg tror, at dette kun kan gjælde i et Land som Kinesien, hvor der er en Mur opreist omkring Landet og hvor den, som springer over Muren, ikke har Ret til at blive, men hvor enhver Kineser atter kan smide ham ud over Muren eller sprætte Muren op paa ham. Anderledes forholder det sig derimod med Stater, der ere Dele af det almindelige europæiske civiliserede Statsfamfund, thi der mener jeg, at Dørene staa aabne for Alle, som have Lust til at komme ind, og naar Noget kommer ind, da staaar han under vedkommende Lands Love og der tilkommer ham under hans Ophold efter min Mening den samme Beskyttelse, som der tilkommer Landets egne Børn med Hensyn til personlig Frihed, Eiendom osv. Naturligvis er der forbeholdt Indlandingen visse Rettigheder, som ikke kunne gives Udlandingen, men med Hensyn til personlig Frihed, Uantastelighed i personlig Henseende staaar Udlandingen i det Hele, han er kommen over Grændsen, under samme Regler som Landets egne Børn, og derpaa lyder ogsaa Grundlovens Bestemmelse i § 80 og følgende Paragrafer, hvor der ikke er Tale om, at Statens Borgere have de og de Rettigheder, men hvor der bruges Udtrykket: „Enhver“, eller i negativ Betydning „Ingen“. Det er altsaa Noget, jeg ikke paa nogen Maade tør og bør understrøve, at en Udlandning ikke har noget Reiskrav paa at opholde sig her i Landet, selvfølgelig naar han opfylder de Love og Betingelser, som ere foreskrevne i Landets Lovgivning. Jeg gaar nu fra denne efter min Mening noget kinesiſke Betragtning, der er gjort gjældende, over til den efter min Mening noget russiske Betragtning, der igaar fremkom fra min ærede Næstfædmand

(Estrup), som mente, at det var en selvfølgelig Sag, at Justitsministeren var at betragte som Herre i det danske Hus og derfor havde Lov til, naar en Mand var ubehagelig, at kaste ham paa Døren. Det er en Betragtning, som jeg heller ikke tror det rigtigt at fremsætte, thi Justitsministeren eller Regjeringen er naturligvis ikke Herre i den danske Stat, men er kun Udfører af Lovene. Det er Loven, der maa bestemme, i hvilke Tilfælde en Mand kan kastes ud eller ikke, og derom kan Justitsministeren ikke paa egen Haand tage Bestemmelse. Hvis den opstillede Sætning var gjældende, saa behøvede vi i alt Fald ikke at give den Bemyndigelse, som nu her søges. Smidlertid skal jeg, efter hvad jeg har udtalt, ikke forbyde mig videre i de mange Betragtninger, som det rigtig nok forekommer mig, at Bestemmelsen i § 13 kunde give Anledning til. Hvad jeg derimod endnu skal tillade mig at sige et Par Ord om, er om Uvalgets Ændringsforslag under Nr. 13 til § 8. Jeg vil da for det Første bemærke, at den Forklaring om Forligeligheden imellem 1ste og 2det Stykke i den foreslaaede Paragraf, som den høitærede 4de Landsthingsmand for 1ste Kreds opstillede, dels forekommer mig lidt kunstig, og dels, dersom den skulde følges af Politiet, synes noget besværlig; men jeg vil, uden at gaa videre ind paa denne Sag, der nu har været saa meget omtalt idag, tillade mig at gjøre den Hensigt, at man til 3die Behandling vilde tage under Overveelse, om man ikke, i Stedet for at paalægge Arbejdsgiveren den Pligt at give Attest, kunde paalægge den vedkommende Reifende den Pligt at staffe sig Attest fra Arbejdsgiveren. Det er jo det System, som nu er gjældende, og som jeg tror er praktisk, rigtigt og hensigtsmæssigt, at Vedkommende, som kommer hertil, strax afleverer sin Bog, at han derpaa faar et Kort fra Politiet, hvorved det tillades ham at tage Ophold, og Politiet beholder da Bogen indtil hans Afreise; men førend denne Afreise finder Sted, bør han tilveiebringe en Attest fra Arbejdsgiveren, og denne Attest gaar jo sædvanlig blot ud paa, at Vedkommende har arbejdet i den og den Tid hos den Paagjældende, og ikke er ham Noget skyldig, thi det er egentlig det, hvorfor det er nødvendigt og rigtigt, at Politiet beholder Bogen. Denne tjener nemlig Politiet til Sikkerhed for, at Vedkommende, som er anmeldt at være paa det og det Sted, ikke reider bort, og det er tillige en Sikkerhed for Arbejdsgiveren, at han bør kunne stole paa, at Vedkommende ikke drager bort, sædvanligen med Gjæld paa Halsen, førend han har faaet en Attest fra ham som en Legitimation for, at de lovligen ere skilte fra hinanden. Tiden, i hvilken Vedkommende har arbejdet, ved jo Politiet af den Tid, hvori Bogen har ligget paa Politikammeret, eller i ethvert Fald ved det, i hvilken Tid han har været paa Stedet, men Grunden, hvorfor Bogens Opbevaring hos Politiet er saa